

по-рано. Не можеше да откаже, а отъ друга страна, той самъ обичаше тия кратки откъсвания отъ София: тѣ го разведряваха, обикновено, и въ същото време му действуваха успокоително, като бромъ. Но сега, отъ седмица насамъ бѣха го хванали пакъ тия отвратителни настроенія, все по-чести напоследѣкъ, и всичко му се бѣ отцѣло. Той бѣше младъ 30—35 годишенъ мъжъ, елегантенъ, съ блѣдо лице и подстригани мустаци. Обичаше работата си, семейството, охолността и бързата слава на рѣдко способенъ столиченъ лѣкаръ. Не бѣше сребролюбивъ, охотно лѣкуваше беднитѣ, дори имъ помагаше за лѣкарства и храна, често го измъчваха угризения за богатия животъ, който водѣше, докато наоколо имаше толкова мизерия — съ една дума, минаваше за младъ, съ „лѣви убеждения“ човѣкъ. Но когато идваха тия неврастенични пристѣпи, махваше съ ръка на всичко — изостренъ, озлобенъ, потъналъ въ мраченъ песимизъмъ, който граничеше съ отчаяние. Сегизъ-тогизъ си казваше: „Жлъчката . . . жлъчката навѣрно не е въ редъ... Ще трѣбва да се изследва...“